

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 220.609 van 17 september 2012  
in de zaak A. 204.837/IX-7669**

In zake: Remi ZEEUWS  
wonend te 3040 Huldenberg  
Nijvelsebaan 31 A  
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,  
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Terhulpsessesteenweg 120  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1. De vordering, ingesteld op 14 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

- “- het besluit van 19 april 2012 waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten derde male wordt afgesloten [...];
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 215.960 door met een nieuw schijnbesluit de benoemingsprocedure [opnieuw] te saboteren;
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur-generaal Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het

bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB).

Op 28 juni 2006 wordt dit arrest aan de verwerende partij betekend.

3.3. Op 1 juli 2002 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”.

3.6. Op 3 maart 2008 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog

niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. Charles als tweede kandidaat en de verzoeker als derde kandidaat.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient de verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad en vraagt hij om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt de verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en de bezwaren van de verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimitéit dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris overgemaakt voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte

bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. De verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State deze vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die de verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van de verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn de verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring. De Raad van State stelt vast dat het beroep zijn voorwerp heeft verloren, nu de verwerende partij op 25 juni 2010 een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie (zie hierna randnummer 3.15).

3.13. Op 23 november 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt de verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat de verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Bij ontstentenis van enig antwoord stelt de verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna

randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de voornoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”.

3.16. Op 12 juli 2010 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van:

“- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]

- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]

- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Voor het overige verwerpt hij de vordering tot schorsing.

Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin de verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt gegrond bevonden. De Raad van State oordeelt dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kan worden aangenomen. Voor het overige wordt het beroep tot nietigverklaring als onontvankelijk afgewezen voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door de verwerende partij gesuggereerde mogelijkheid dat bij het IWOIB geen nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, overweegt de Raad van State in het voormelde arrest als volgt:

“28. In haar laatste memorie laat de verwerende partij uitschijnen dat niet zeker is dat een ‘verkozen’ kandidaat zal kunnen worden overgeplaatst naar het IWOIB. Zij lijkt daarmee te doelen op de omstandigheid dat bij het IWOIB géén nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau. Dit wordt bevestigd door de brief van 12 juli 2011 van de minister die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek aan de verzoeker. Aangenomen dat een afdoend gemotiveerd en gestaafd teloorgaan van de nood aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, die initieel aan de basis lag van de vacantverklaring van de kwestieuze betrekking, een deugdelijke reden zou kunnen zijn voor een beslissing tot beëindiging van de aangevatte benoemingsprocedure, blijkt te dezen dat niet een dergelijke reden, maar wel een ongegronde onbevoegdverklaring aan de grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing”.

3.17. Met een brief van 25 februari 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te

hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van 15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat de verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.18. Met een brief van 19 juni 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, “Innoviris” – dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB – aan om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een

betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor de verzoeker, die tot de personeelsformatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort, niet het geval is.

De verzoeker bestrijdt de beslissing van 12 juli 2011 met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak A. 202.415/IX-7472). Deze zaak is nog hangende.

3.19. Op 19 oktober 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 heropent de Raad van State de debatten in de desbetreffende zaak en stelt hij aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag naar de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat dit wetsartikel aan de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval de overheid in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl het aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van deze dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor deze overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Deze prejudiciële vraag is hangende bij het Grondwettelijk Hof.

3.20. Bij arrest nr. 218.892 van 16 april 2012 wordt een nieuwe vordering van de verzoeker tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wegens het in gebreke blijven van deze partij om

uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, als onontvankelijk verworpen.

3.21. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, deelt met een brief van 19 april 2012 aan de verzoeker het volgende mede:

“De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 (zaak A. 197.047/IX-6872) de beslissing van 25 juni 2010 van de Staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor het Openbaar Ambt, waarbij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

In navolging van het voormelde arrest, bericht ik u van het feit dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2). Na overleg met Innoviris blijkt immers dat er op dit ogenblik geen nood aan deze betrekking is.

De voormelde benoemingsprocedure wordt hierbij dan ook afgesloten”.

De verzoeker onderkent in deze akte de thans bestreden beslissingen.

3.22. Met een brief van 22 april 2012 vraagt de verzoeker aan het kabinet van de voornoemde staatssecretaris een afschrift van “het besluit van de Regering waarbij [zij] de benoemingsprocedure die zoals blijkt uit het dwangsomarrest 187.959, de arresten 160.268, 215.960 en 217.266 door haar hernomen moet worden, zonder gevolg afsluit”, alsook van “de adviezen die uitgebracht werden voor het nemen van dat besluit”.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 4 mei 2012:

“[...]

De beslissing van 19 april jl. werd genomen op grond van een gedelegeerde bevoegdheid (zie artikel 6, § 3 van het Besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 18 juli 2000 tot regeling van haar werkwijze en tot regeling van

de ondertekening van de akten van de Regering, en artikel 1 van het Ministerieel Besluit van 17 juli 2009 tot vaststelling van de bevoegdheden van de Staatssecretaris toegevoegd aan de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, bevoegd voor Financiën, Begroting, Openbaar Ambt en Externe Betrekkingen). De tussenkomst van de Regering was bijgevolg niet vereist.

Voor de afsluiting zonder gevolg van een benoemingsprocedure is geen advies vereist”.

#### *IV. Regelmatigheid van de rechtspleging*

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

6. Het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

#### *V. Precisering van de verschillende voorwerpen van de vordering*

7. De verzoeker omschrijft het eerste voorwerp van zijn vordering als “het besluit van 19 april 2012 waarbij, de na het dwangsommarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten derde male wordt afgesloten”.

Uit de zo-even onder de randnummers 3.21 en 3.22 vermelde brieven van 19 april 2012 en 4 mei 2012 van de staatssecretaris van het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, blijkt dat deze staatssecretaris op 19 april 2012 de beslissing heeft genomen om de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zonder gevolg af te sluiten.

Deze beslissing van de voornoemde staatssecretaris is de eerste bestreden beslissing.

De verzoeker onderkent in deze beslissing tevens de weigering van de verwerende partij om correct uitvoering te geven aan de vernietigingsarresten nr. 160.268 van 19 juni 2006 en nr. 215.960 van 24 oktober 2011 van de Raad van State, alsook de weigering van de verwerende partij om hem te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Dit zijn respectievelijk de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

## *VI. Ontvankelijkheid van de vordering*

### *A. Eerste exceptie van de verwerende partij*

8. De verwerende partij werpt vooreerst op dat uit het voorliggende verzoekschrift kan worden afgeleid dat de verzoeker met zijn vordering beoogt te verkrijgen dat hijzelf wordt bevorderd tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Vermits in haren hoofde geen rechtsplicht bestaat om de verzoeker een dergelijke bevordering te verlenen, zoals de Raad van State reeds meermaals heeft bevestigd, is de vordering volgens de verwerende partij in haar geheel niet ontvankelijk.

9. De verzoeker vordert onder meer de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigering om hem te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, dit is de vierde bestreden beslissing. Zoals hiervóór onder randnummer 7 is gesteld, ziet de verzoeker deze weigering vervat in de beslissing

van 19 april 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarbij de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zonder gevolg wordt afgesloten.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van verzoekers beroep tot nietigverklaring van een dergelijke impliciete weigeringsbeslissing heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 het volgende overwogen:

“Een dergelijke beslissing kan in beginsel slechts ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring worden bestreden indien het bestuur verplicht is te beschikken in de zin zoals aangegeven door de verzoeker.

Te dezen blijkt evenwel uit niets dat de verwerende partij verplicht is om de verzoeker te benoemen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State impliceert voor de verwerende partij geen dergelijke verplichting. Dit arrest heeft slechts vastgesteld dat uit de notulen van de directieraad niet blijkt dat er een deugdelijke vergelijking is gemaakt van de titels en verdiensten van de kandidaten, noch waarom de overheid van oordeel was dat de verzoeker minder geschikt was dan Philippe Dehaut. Het rechtsherstel waartoe dit arrest de verwerende partij verplicht, bestaat er niet noodzakelijk in dat zij de verzoeker benoemt, maar wel dat zij, indien de benoemingsprocedure wordt hernomen, een nieuwe vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten maakt. Het resultaat daarvan ligt vooraf niet vast, aangezien er naast de verzoeker en Philippe Dehaut nog andere kandidaten zijn”.

De Raad van State bevestigt deze overwegingen voor de voorliggende zaak. Aangezien uit niets blijkt dat op de verwerende partij een rechtsplicht zou rusten om de verzoeker tot eerste attaché, expert van hoog niveau, te bevorderen, kan de verzoeker niet op een ontvankelijke wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging van de vierde bestreden beslissing vorderen.

10. Het voorgaande impliceert evenwel niet dat, zoals de verwerende partij beweert, de vordering in haar geheel niet ontvankelijk is. De eerste bestreden beslissing, waarvan de vernietiging voor de verzoeker een nieuwe kans om de geambieerde bevordering te verkrijgen zou opleveren, kan immers op

een ontvankelijke wijze door de verzoeker worden bestreden aan de hand van middelen die de onwettigheid van deze beslissing aanvoeren, zonder dat hij daarbij de schending van enige rechtsplicht om hem te bevorderen dient aan te tonen.

De eerste exceptie van de verwerende partij is slechts gegrond voor zover ze kan worden betrokken op de vierde bestreden beslissing.

#### *B. Tweede exceptie van de verwerende partij*

11. De verwerende partij werpt voorts op dat Innoviris momenteel geen nood heeft aan personeelsleden van de rang A2 en dat een benoemende overheid de mogelijkheid heeft om op grond van wettige redenen van een benoemingsprocedure af te zien.

Zij besluit daaruit dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering.

12. De tweede exceptie valt samen met de grond van de zaak, aangezien de verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing precies als middel aanvoert dat het vermelde motief voor de beëindiging van de benoemingsprocedure niet aanvaardbaar is omdat het slechts een stijlformule betreft. Nu hierna zal blijken dat dit middel ernstig is, kan de tweede exceptie niet worden aangenomen.

#### *C. Ambtshalve exceptie*

13. De tweede en de derde bestreden beslissing betreffen de weigering van de verwerende partij om “correct” uitvoering te geven aan de vernietigingsarresten nr. 160.268 van 19 juni 2006 en nr. 215.960 van 24 oktober 2011 van de Raad van State.

Het valt op het eerste gezicht niet in te zien welk nut het voor de verzoeker kan hebben om naast de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing om de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie af te sluiten, ook nog de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de weigering om de arresten nr. 160.268 van 19 juni 2006 en nr. 215.960 van 24 oktober 2011 “correct” uit te voeren. Nu hierna één van de door de verzoeker aangevoerde middelen ernstig wordt bevonden, komt in de huidige stand van de rechtspleging immers vast te staan dat de eerste bestreden beslissing géén “correcte” uitvoering vormt van de voormelde arresten. Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigering om correct uitvoering te geven aan de voormelde arresten, lijkt daaraan – ten voordele van de verzoeker – niets te kunnen toevoegen.

Ambtshalve wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede en de derde bestreden beslissing.

#### *D. Besluit met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering*

14. De vordering is slechts ontvankelijk en wordt hierna onderzocht voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

#### *VII. Onderzoek van de vordering*

15. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

## *A. Ernstige middelen*

### *Zesde middel*

#### *Standpunt van de partijen*

16. De verzoeker voert in het middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de brieven van 19 april 2012 en 4 mei 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, geen enkel element bevatten dat kan verantwoorden waarom de benoemingsprocedure wordt beëindigd. Er wordt zelfs niet verwezen naar een mogelijke wijziging van de situatie sinds het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Dat er binnen Innoviris geen nood is aan een “A2”, is volgens de verzoeker een stijlformule die strijdt met de vaststelling dat op vijf jaar tijd het aantal personeelsleden van het voornoemde instituut verdubbeld is. De verzoeker voegt eraan toe dat een motivering of advies waaruit de overbodigheid van een “A2” zou kunnen blijken, volledig ontbreekt en dat een motivering die alsnog zou worden aangevoerd in de memorie van antwoord van de verwerende partij laattijdig is.

17. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de verzoeker niet enerzijds de schending van de formele motiveringsplicht kan aanvoeren, zoals hij in zijn vijfde middel doet, en anderzijds argumenteren dat de motieven niet in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Voorts laat zij gelden dat zij zich niet kan verweren, doordat het middel gericht is tegen “eventuele materiële motieven die later nog zouden opduiken”. Volgens haar moet het middel dan ook onontvankelijk worden verklaard op grond van de “exceptio obscuri libelli”.

De verwerende partij stelt tevens dat de brief van 19 april 2012 van de staatssecretaris aan de verzoeker wel degelijk een motivering inhoudt die in rechte en in feite aanvaardbaar is.

### *Beoordeling*

18. Krachtens de materiële motiveringsplicht dient elke administratieve rechtshandeling te worden gedragen door deugdelijke motieven, dit wil zeggen motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn en die controleerbaar zijn aan de hand van de beslissing zelf of het administratief dossier dat daaraan ten grondslag ligt.

19. Te dezen betwist de verzoeker in het middel onmiskenbaar de deugdelijkheid van het enige in de eerste bestreden beslissing vermelde motief voor de beëindiging van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opwerpt, is het middel derhalve niet onontvankelijk wegens de onduidelijkheid ervan.

20. Het enige in de eerste bestreden beslissing vermelde motief voor de beëindiging van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, luidt dat “na overleg met Innoviris blijkt [...] dat er op dit ogenblik geen nood aan deze betrekking is”.

De omstandigheid dat de nood aan het begeven van de vacant verklaarde betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, inmiddels is teloorgegaan, zou – zoals de Raad van State heeft aangegeven in zijn arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 – een deugdelijke reden kunnen zijn voor een beslissing tot beëindiging van de aangevatte benoemingsprocedure. Krachtens de materiële motiveringsplicht die op het bestuur rust, kan het evenwel niet volstaan

het teloorgaan van die nood zonder meer te poneren. Aan de hand van het administratief dossier dient dit motief ook controleerbaar te zijn.

Te dezen blijkt noch uit de eerste bestreden beslissing, noch uit het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier welke concrete gegevens of evoluties de actuele vaststelling rechtvaardigen dat er geen nood meer is om de vacant verklaarde betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, te begeven. Dit klemmt des te meer nu de directieraad op 14 januari 2009 nog een rangschikking van de kandidaten met het oog op het nemen van een benoemingsbesluit heeft opgesteld en deze rangschikking op 27 maart 2009, na verzoekers bezwaren te hebben gehoord, heeft bevestigd.

De eerste bestreden beslissing komt aldus tekort aan de materiële motiveringsplicht.

21. Het zesde middel is in zoverre ernstig.

*B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel*

*Standpunt van de partijen*

22. De verzoeker voert aan dat hij, nadat hij de vernietiging heeft verkregen van de benoeming waarvoor hij kandidaat was, zich genoodzaakt ziet om opnieuw een beroep in te stellen teneinde de correcte uitvoering te verkrijgen van wat reeds eerder bij vernietigingsarrest werd beslist. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt de verzoeker dat het nadeel veroorzaakt door de eerste bestreden beslissing in die omstandigheden in redelijkheid kan worden beschouwd als een nadeel dat door een eventueel nieuw vernietigingsarrest niet helemaal kan worden hersteld.

De verzoeker laat voorts gelden dat zijn loopbaan ingevolge de miskennis van het gezag van gewijsde van de vernietigings- en

dwangsomarresten van de Raad van State onherstelbare schade dreigt op te lopen. Volgens hem tracht de verwerende partij mogelijk haar vertragingsmanoeuvre vol te houden totdat hij gepensioneerd of weggepest is. Hij stelt dat indien hij nogmaals moet wachten op een vernietigingsarrest, waarna de verwerende partij wederom jarenlang misbruik zal maken van haar macht om te verhinderen dat dit arrest in zijn voordeel wordt uitgevoerd, hij de wettelijke pensioenleeftijd overschreden zal hebben. Een herstel in natura, na de gewone procedure, is dan ook, zo stelt de verzoeker, louter hypothetisch en in werkelijkheid onmogelijk.

Ten slotte argumenteert de verzoeker dat het eerste, het tweede en het derde middel ernstig zijn en getuigen van een deloyaal procesgedrag van de verwerende partij. Het verder ondergaan van deze pesterijen houdt volgens de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.

23. De verwerende partij antwoordt dat niet duidelijk is op welk vlak zij geen correcte uitvoering zou hebben gegeven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Voorts stelt zij dat het door de verzoeker ingeroepen nadeel volledig kan worden hersteld door een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en dat de verzoeker niet afdoende het tegendeel aantoont.

Ten slotte wijst zij erop dat de duur van de annulatieprocedure geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken en dat de Raad van State over de annulatieberoepen van de verzoeker tegen haar beslissingen relatief snel een arrest velt.

### *Beoordeling*

24. Met de verzoeker moet worden aangenomen dat de enkele omstandigheid dat hij na de vernietiging te hebben verkregen van de bevordering van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, waarvoor hij zelf

kandidaat was, nogmaals genoodzaakt wordt om een nieuw vernietigingsberoep in te stellen teneinde de correcte uitvoering van het initiële vernietigingsarrest te verkrijgen, hem een ernstig moreel nadeel berokkent dat niet door een nieuw vernietigingsarrest kan worden hersteld.

Voorts wijst de verzoeker terecht op de ernstige en onherstelbare schade die zijn loopbaan dreigt op te lopen, nu de eerste bestreden beslissing – gelet op de tijd die reeds is verstreken sedert het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State – eraan in de weg lijkt te staan dat dit vernietigingsarrest alsnog, vooraleer hij de wettelijke pensioenleeftijd bereikt, in zijn voordeel kan worden uitgevoerd.

Derhalve moet worden besloten dat de verzoeker ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan lijden.

25. Uit wat voorafgaat volgt dat de beide cumulatieve voorwaarden, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voor het bevelen van de schorsing van de eerste bestreden beslissing vervuld zijn.

## **BESLISSING**

**De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 april 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.**

**De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 september 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                         |                  |
|-------------------------|------------------|
| André Vandendriessche,  | kamervoorzitter, |
| Jeroen Van Nieuwenhove, | staatsraad,      |
| Bert Thys,              | staatsraad,      |
| bijgestaan door         |                  |
| Tiny Temmerman,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**André Vandendriessche**